H O T Ă R Â R E
În numele Legii

06 octombrie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău *(sediul Buiucani*)
în componență:
Președintele ședinței, judecător – Veaceslav Cernalev
grefier - Cristina Macovei,
cu participarea: agentului constatator înlocuit, a persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional, precum și a apărătorului său.

Examinând în ședință de judecată publică, în ordine de rejudecare, cauza contravențională pornită în privința lui *****George, învinuit de comiterea contravenției prevăzute de art. 313 din Codul contravențional, -

C O N S T A T Ă :

1. La 15 noiembrie 2022, agentul constatator Pșenița Daniel din cadrul Centrului Național Anticorupție a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție nr. 25 în privința lui *****George, executor judecătoresc, imputându-i săvârșirea contravenției prevăzute de art. 313 din Codul contravențional.

2. Potrivit învinuirii formulate, în procedura de executare a documentului executoriu nr. 3-962/12 din 17 iulie 2012, prin care Consiliul municipal Chișinău și Primăria municipiului Chișinău au fost obligate să emită actul administrativ privind alocarea în locațiune către S.R.L. „Rabena Invest", succesor în drepturi al S.R.L. „Fanion-Companie", a unui alt teren, cu destinația „sub construcție", cu suprafața de cel puțin 0,39 ha, *****George a emis la 18 ianuarie 2022 încheierea nr. 065-802/2022 privind asigurarea executării documentului executoriu.

Prin încheierea menționată, executorul judecătoresc a aplicat măsuri asupra bunului imobil cu numărul cadastral 0100415034, amplasat în mun. Chișinău, bd. Renașterii Naționale, cu suprafața de 5,8603 ha, inclusiv interdicții privind actele de dispoziție și înregistrarea unor acte referitoare la bun, fiind prevăzută excepția actelor îndreptate spre executarea hotărârii din 17 iulie 2012.

Agentul constatator a apreciat că măsurile aplicate nu aveau legătură cauzală directă cu dispozitivul documentului executoriu, care avea caracter nepatrimonial, și că executorul judecătoresc ar fi depășit în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, contrar intereselor publice și drepturilor ori intereselor ocrotite de lege, încadrând fapta în art. 313 din Codul contravențional.

3. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (*sediul Buiucani*) din 04 martie 2025, procesul-verbal cu privire la contravenție nr. 25 din 15 noiembrie 2022 a fost anulat, iar procesul contravențional pornit în privința lui *****George în baza art. 313 din Codul contravențional a fost încetat pe motivul inexistenței faptului contravenției.

4. Prin decizia Curții de Apel Centru din 01 decembrie 2025 a fost admis recursul agentului constatator, casată hotărârea Judecătoriei Chișinău (*sediul Buiucani*) din 04 martie 2025 și dispusă rejudecarea cauzei în prima instanță, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a reținut, între altele, că executorul judecătoresc, fiind persoană fizică învestită de stat cu competența de a îndeplini activități de interes public și exercitând atribuții de putere publică, poate constitui subiect al contravenției prevăzute de art. 313 din Codul contravențional. Totodată, Curtea de Apel nu a constatat vinovăția lui *****George, ci a dispus reexaminarea fondului pentru verificarea existenței elementelor constitutive ale contravenției imputate, în baza probelor administrate.

5. La rejudecarea cauzei, agentul constatator înlocuit din cadrul CNA, Anton Sochircă, a susținut corectitudinea circumstanțelor de fapt și a încadrării juridice din procesul-verbal, însă a solicitat încetarea procesului contravențional în temeiul art. 441 alin. (1) lit. b) din Codul contravențional, invocând expirarea termenului de prescripție a răspunderii contravenționale.

6. Avocatul Ion Ticu, în interesele lui *****George, a solicitat încetarea procesului contravențional pe un temei de reabilitare, susținând că în acțiunile clientului său nu există faptul contravenției. Apărarea a invocat că măsura a fost aplicată în cadrul unei proceduri de executare silită, în scopul conservării posibilității reale de executare a documentului executoriu și în contextul existenței unor măsuri similare aplicate anterior în aceeași procedură.

7. *****George nu și-a recunoscut vinovăția și a susținut poziția apărării. Acesta a explicat instanței de judecată că, anterior preluării procedurii de executare, executorul judecătoresc Igor Doroftei aplicase o măsură asupra terenului vizat în legătură cu executarea aceluiași document executoriu, iar măsura respectivă fusese contestată și menținută de instanță. *****George a arătat că, după constatarea imposibilității înregistrării ori menținerii acelei măsuri în registrul bunurilor imobile, a emis încheierea din 18 ianuarie 2022 pentru a preveni înstrăinarea bunului până la realizarea procedurilor necesare executării.

8. Examinând procesul-verbal cu privire la contravenție, materialele cauzei, declarațiile participanților, hotărârile judecătorești anexate și indicațiile instanței de recurs, instanța apreciază că acuzarea contravențională nu demonstrează, la standardul necesar pentru angajarea răspunderii contravenționale, întrunirea cumulativă a elementelor contravenției prevăzute de art. 313 din Codul contravențional, pentru considerentele expuse infra.

9. Potrivit art. 313 din Codul contravențional, în redacția incidentă faptelor imputate, constituie exces de putere sau depășire a atribuțiilor de serviciu săvârșirea unei acțiuni care depășește în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege și care contravine intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de

lege ale persoanelor fizice sau juridice, dacă fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

10. Din conținutul normei rezultă că răspunderea contravențională nu intervine pentru orice abatere de la o normă care reglementează activitatea persoanei publice și nici pentru simplul fapt că un act emis de aceasta a fost ulterior anulat. Este necesar ca acuzarea să individualizeze norma care delimitează competența, acțiunea concretă imputată, modul în care aceasta depășește limitele drepturilor ori atribuțiilor acordate prin lege, caracterul vădit al depășirii și contrarietatea conduitei cu interesele publice ori cu drepturile și interesele ocrotite de lege.

11. Instanța de judecată are în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 100 din 03 octombrie 2019, prin care s-a examinat în mod direct previzibilitatea sintagmelor „în mod vădit" și „intereselor publice" din art. 313 din Codul contravențional. Astfel, Curtea Constituțională a reținut că sintagma „în mod vădit" descrie modul de comitere a contravenției, iar valențele acestei noțiuni trebuie stabilite de instanțele judecătorești pornind de la sensul său uzual, prin aplicarea regulilor obișnuite de interpretare. Prin urmare, caracterul vădit nu poate fi prezumat din simpla nelegalitate a actului, ci trebuie verificat în raport cu limitele concrete ale competenței și cu circumstanțele în care persoana a acționat.

Aceeași Decizie a Curții Constituționale a stabilit că art. 313 din Codul contravențional consacră o contravenție formală: contrarietatea cu „interesele publice" descrie fapta și nu o urmare prejudiciabilă, astfel încât pentru existența contravenției nu este necesară producerea ori cuantificarea unui prejudiciu material. Noțiunea de interes public urmează a fi interpretată sistematic, inclusiv prin prisma definiției legale potrivit căreia acesta presupune exercitarea atribuțiilor de serviciu în strictă conformitate cu legea, în mod eficient și econom. Aceste repere au fost reiterate ulterior în jurisprudența Curții Constituționale privind art. 313.

12. Totodată, prin Decizia nr. 195 din 21 decembrie 2023, Curtea Constituțională a reiterat că, în cauzele întemeiate pe art. 313, instanța are atribuția și obligația de a examina cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, cu respectarea dreptului la un proces echitabil și la apărare, iar sancțiunea specifică normei poate interveni numai atunci când se constată acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege și care contravin intereselor publice ori drepturilor și intereselor ocrotite de lege.

13. În prezenta cauză, instanța de rejudecare ține cont de caracterul obligatoriu al dezlegării date de Curtea de Apel Centru prin decizia din 01 decembrie 2025 în ceea ce privește subiectul contravenției. Instanța de recurs a reținut că executorul judecătoresc, fiind persoană fizică învestită de stat să îndeplinească activități de interes public și exercitând atribuții de putere publică, poate constitui subiect al contravenției prevăzute de art. 313. Prin urmare, la rejudecare nu poate fi reluat argumentul potrivit căruia *****George ar fi exclus, prin statutul său profesional, din sfera subiecților normei.

14. Stabilirea calității de subiect nu echivalează însă cu stabilirea vinovăției. Conform indicației instanței de recurs, urmează a fi verificat în concret dacă modalitatea de exercitare a atribuțiilor la 18 ianuarie 2022 întrunește toate elementele art. 313, inclusiv dacă depășirea imputată a avut caracter vădit.

15. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (*sediul Centru*) din 29 iulie 2022, dosarul nr. 25-390/22, a fost admisă contestația Consiliului și Primăriei mun. Chișinău și anulată încheierea executorului judecătoresc *****George din 18 ianuarie 2022. Instanța civilă a apreciat că măsurile aplicate nu aveau legătura cauzală directă cu dispozitivul documentului executoriu cerută de art. 63 alin. (1) din Codul de executare și că executarea obligației puse în sarcina organului colegial trebuia realizată prin mecanismul prevăzut de art. 152 alin. (4) din același Cod.

16. Constatarea respectivă este relevantă și nu poate fi ignorată de instanța contravențională. Ea demonstrează că modalitatea concretă de utilizare a măsurilor asigurătorii a fost apreciată ca nelegală de instanța competentă să controleze actele executorului. Totuși, obiectul acelei proceduri a fost legalitatea actului de executare, iar nu existența componenței contravenției prevăzute de art. 313. Încheierea din 29 iulie 2022 nu stabilește caracterul „vădit" al depășirii în sens contravențional și nici nu poate substitui analiza proprie a instanței asupra acestui element constitutiv.

17. Delimitarea dintre constatarea nelegalității unui act al executorului judecătoresc și constatarea depășirii „în mod vădit" a limitelor drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege este esențială, cele două reprezentând chestiuni juridice distincte. Anularea actului de executare confirmă neconformitatea acestuia cu normele care reglementează procedura de executare, însă nu conduce, prin ea însăși, la concluzia existenței contravenției prevăzute de art. 313 din Codul contravențional. Pentru angajarea răspunderii contravenționale este necesar ca, suplimentar nelegalității actului, să fie demonstrat că limitele competenței erau suficient de clare și neechivoce, iar conduita imputată s-a situat în mod manifest în afara acestora. Or, după cum a reținut Curtea Constituțională prin Decizia nr. 100 din 03 octombrie 2019, sintagma „în mod vădit" caracterizează modul de comitere a contravenției, semnificația acesteia urmând a fi stabilită de instanța de judecată în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei.

18. La aprecierea acestui caracter vădit, instanța acordă relevanță contextului existent la momentul emiterii actului. Din materialele cauzei rezultă că, în aceeași procedură de executare și în vederea executării aceluiași titlu, executorul judecătoresc Doroftei Igor aplicase anterior sechestru asupra lotului nr. 2 cu suprafața de 0,7506 ha. Contestația autorității publice locale împotriva măsurii respective a fost respinsă prin încheierea Judecătoriei Chișinău nr. 25-48/22 din 19 aprilie 2022, rămasă irevocabilă prin neatacare.

19. Această împrejurare nu conferă legalitate actului ulterior al lui *****George și nu înlătură diferențele dintre cele două măsuri, însă este pertinentă pentru caracterul „vădit" cerut de art. 313. Existența, în aceeași procedură, a unei

măsuri cu finalitate apropiată care a trecut controlul judecătoresc constituie un element obiectiv ce trebuie confruntat cu teza acuzării potrivit căreia depășirea competenței era evidentă și neechivocă.

20. Instanța observă, în același timp, diferența importantă dintre măsuri: încheierea lui *****George a vizat bunul cadastral cu suprafața de 5,8603 ha, în timp ce măsura anterioară a vizat lotul de 0,7506 ha. Această diferență susține concluzia instanței civile privind necesitatea controlului legalității și proporționalității măsurii, dar nu este suficientă, privită izolat, pentru a demonstra caracterul vădit al depășirii atribuțiilor în sensul art. 313.

21. Mai mult, încheierea din 18 ianuarie 2022 nu interzicea în mod absolut exercitarea prerogativelor autorității locale asupra terenului. Actul prevedea expres excepția actelor juridice și a înscrierilor îndreptate spre executarea hotărârii Curții de Apel Chișinău din 17 iulie 2012. Această formulare nu înlătură nelegalitatea constatată ulterior, dar este relevantă pentru stabilirea naturii conduitei și a scopului urmărit: conservarea, potrivit motivării executorului, a posibilității de executare a titlului, iar nu atribuirea directă de către executor a terenului creditorului.

22. Contextul factual mai relevă că măsura anterioară aplicată de executorul Doroftei fusese radiată din registru, iar creditorul a sesizat executorul *****cu privire la riscul înstrăinării. Totodată, lotul de 0,7506 ha fusese deja supus unei licitații funciare. Aceste circumstanțe nu îi permiteau executorului să depășească limitele art. 63 din Codul de executare, dar explică situația factuală în care acesta a apreciat necesară aplicarea unei măsuri de conservare și sunt relevante pentru a distinge între un act nelegal și o depășire manifestă a competenței.

23. Sub aspectul interesului public, instanța își ajustează analiza la jurisprudența Curții Constituționale. La caz fiind vorba despre o contravenție formală, art. 313 nu cere dovedirea unui prejudiciu material efectiv. Prin urmare, lipsa probei unei pierderi de 120 000 000 lei nu este, prin ea însăși, un motiv pentru inexistența contravenției. Valoarea licitației și acontul de 3 500 000 lei pot fi analizate ca elemente ale contextului, însă acuzarea trebuie să demonstreze în primul rând conduita tipică prevăzută de normă — depășirea în mod vădit a atribuțiilor și contrarietatea acesteia cu interesul public ori cu drepturile și interesele ocrotite de lege.

În acest sens, simpla afectare temporară a posibilității autorității locale de a valorifica terenul nu dispensează acuzarea de obligația de a demonstra elementul distinct al caracterului „vădit”. Chiar dacă o conduită nelegală poate contraveni interesului public, art. 313 cere cumulativ ca acea conduită să reprezinte o depășire manifestă a limitelor drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege.

24. Instanța mai reține că necesitatea delimitării dintre exercitarea nelegală a unei atribuții și depășirea în mod vădit a limitelor acesteia rezultă și din practica judiciară formată în cauzele privind depășirea atribuțiilor de serviciu, inclusiv în privința executorilor judecătorești. În jurisprudența sa referitoare la art. 328 din Codul

penal, normă care utilizează aceeași condiție a depășirii „în mod vădit” a limitelor drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, Curtea Supremă de Justiție a raportat existența acestui element la conținutul concret al atribuțiilor conferite persoanei prin normele speciale care îi reglementează activitatea și la modalitatea efectivă în care acestea au fost exercitate. Un asemenea reper este pertinent și la examinarea cauzelor referitoare la art. 313 din Codul contravențional, întrucât permite delimitarea unei conduite contravenționale de situația în care persoana dispune, în principiu, de competența respectivă, însă o exercită cu interpretarea sau aplicarea eronată a condițiilor prevăzute de lege. Prin urmare, simpla constatare ulterioară a nelegalității actului executorului judecătoresc nu dispensează acuzarea de obligația de a demonstra, prin raportare la normele concrete de competență și la circumstanțele existente la momentul acțiunii, că limitele atribuțiilor au fost depășite în mod manifest și neechivoc.

25. Aplicând aceste repere prezentei cauze, instanța constată că procesul-verbal și materialele acuzării demonstrează existența actului din 18 ianuarie 2022 și nelegalitatea sa stabilită ulterior de instanța civilă. Totuși, probele nu înlătură circumstanțele obiective relevante pentru aprecierea caracterului vădit: existența competenței generale a executorului de a aplica măsuri de asigurare în condițiile art. 63, măsura anterioară cu finalitate similară aplicată în aceeași procedură, menținerea judiciară a acelei măsuri și situația de fapt privind radierea interdicției și valorificarea terenului.

26. În aprecierea instanței, circumstanțele obiective menționate nu sunt simple elemente periferice ale cauzei, ci au relevanță directă pentru stabilirea caracterului „vădit” al depășirii atribuțiilor, care constituie un element indispensabil al laturii obiective a contravenției prevăzute de art. 313 din Codul contravențional. Or, pentru a reține acest element nu este suficient ca soluția juridică adoptată de executor să se fi dovedit ulterior neconformă legii, ci trebuie să rezulte că, la momentul acțiunii, depășirea limitelor competenței era manifestă și neechivocă, astfel încât conduita adoptată să nu poată fi explicată rezonabil prin exercitarea, chiar eronată, a unei atribuții conferite de lege. În acest sens, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 100 din 03 octombrie 2019, a reținut că sintagma „în mod vădit” descrie modul de comitere a contravenției, valențele acesteia urmând a fi stabilite de instanță în raport cu situația concretă examinată.

27. Raportând aceste exigențe la circumstanțele cauzei, instanța constată că probele acuzării nu înlătură faptul că *****George acționa într-o procedură de executare aflată în curs, că art. 63 din Codul de executare îi conferea, în principiu, competența de a aplica măsuri de asigurare a executării, că, anterior, în aceeași procedură și în scopul executării aceluiași document executoriu, fusese aplicată de un alt executor judecătoresc o măsură cu finalitate similară, că legalitatea acelei măsuri fusese supusă controlului judecătoresc, contestația autorității publice locale fiind respinsă prin încheierea din 19 aprilie 2022, rămasă irevocabilă, precum și că măsura

anterioară fusese radiată, iar terenul fusese între timp supus procedurii de valorificare. Privite cumulativ, aceste împrejurări nu conferă legalitate încheierii emise de *****George la 18 ianuarie 2022 și nici nu infirmă constatările instanței care a anulat-o ulterior, însă împiedică concluzia, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că depășirea limitelor competenței avea, în circumstanțele concrete existente la acel moment, caracterul evident și neechivoc cerut de art. 313 din Codul contravențional.

28. În aceste condiții, caracterul vădit al depășirii atribuțiilor nu poate fi dedus exclusiv din concluzia ulterioară a instanței civile potrivit căreia lipsea legătura cauzală directă cerută de art. 63 din Codul de executare. Această constatare dovedește nelegalitatea modalității concrete în care a fost exercitată competența, însă nu demonstrează, prin ea însăși, că executorul a acționat în afara unor limite ale competenței atât de clare și neechivoce încât depășirea lor să fie calificată drept „vădită” în sensul art. 313 din Codul contravențional. Pentru angajarea răspunderii contravenționale era necesar ca ansamblul probator să înlăture explicațiile obiective rezultate din contextul procedurii de executare și să demonstreze că acțiunea imputată reprezenta o depășire manifestă și recognoscibilă ca atare a atribuțiilor, iar nu exercitarea nelegală, ca urmare a unei interpretări eronate a întinderii sale, a unei competențe pe care executorul o deținea în principiu.

29. Standardul de probă aplicabil materiei contravenționale, având în vedere caracterul său punitiv, impune ca elementele constitutive ale faptei să fie stabilite prin probe pertinente, concludente și suficiente, iar îndoielile rezonabile care nu pot fi înlăturate să nu fie interpretate în defavoarea persoanei acuzate. Or, în prezenta cauză, tocmai elementul care diferențiază nelegalitatea actului de contravenția prevăzută de art. 313, caracterul vădit al depășirii atribuțiilor, nu rezultă cu certitudinea necesară din probele administrate.

30. Agentul constatator înlocuit a solicitat încetarea procesului pentru expirarea termenului de prescripție, iar apărarea a solicitat o soluție pe fond, pe un temei de reabilitare. Ca urmare a rejudecării dispuse de Curtea de Apel, instanța a examinat elementele constitutive ale art. 313 din Codul contravențional și constată că acuzația nu demonstrează existența faptei contravenționale în accepțiunea normei, întrucât nu este dovedit caracterul vădit al depășirii atribuțiilor.

31. Prin urmare, instanța apreciază că procesul contravențional urmează a fi încetat în temeiul art. 441 alin. (1) lit. a) din Codul contravențional, din motivul inexistenței faptului contravenției. În aceste circumstanțe, nu este necesară întemeierea soluției pe expirarea termenului de prescripție prevăzută la art. 441 alin. (1) lit. b), întrucât examinarea fondului acuzației, impusă inclusiv de decizia de casare, conduce la un temei de încetare care exclude constatarea contravenției.

32. Această soluție nu contravine deciziei Curții de Apel Centru din 01 decembrie 2025 în care, instanța de recurs a înlăturat concluzia potrivit căreia executorul judecătoresc nu poate fi subiect al contravenției prevăzute de art. 313 și a dispus verificarea în fond a elementelor constitutive. La rejudecare, instanța pornește

de la premisa obligatorie că *****George poate fi subiect al contravenției, însă, după aprecierea cumulativă a probelor și aplicarea reperelor desprinse din jurisprudența Curții Constituționale privind caracterul formal al contravenției prevăzute de art. 313 și semnificația sintagmei „în mod vădit”, constată că latura obiectivă a contravenției nu este demonstrată la standardul necesar angajării răspunderii contravenționale.

33. La fundamentarea acestor concluzii, instanța are în vedere în special Decizia Curții Constituționale nr. 100 din 03.10.2019 (dosarul nr. 117g/2019), care a calificat contravenția prevăzută de art. 313 drept una formală și a explicat semnificația sintagmelor „intereselor publice” și „în mod vădit”, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 195 din 21.12.2023, care a reiterat obligația instanței de a examina complet și obiectiv cauzele întemeiate pe art. 313 din Codul contravențional și de a constata cumulativ condițiile prevăzute de normă.

În temeiul celor expuse și în conformitate cu prevederile art. 441 alin. (1) lit. a), și art. 462 din Codul contravențional, instanța de judecată, -

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se încetează procesul contravențional pornit în privința lui *****George, învinuit de comiterea contravenției prevăzute de art. 313 din Codul contravențional, în temeiul art. 441 alin. (1) lit. a) din Codul contravențional, din motivul inexistenței faptului contravenției.

Hotărârea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (*sediul Buiucani*).

Președintele ședinței,
judecător Veaceslav CERNALEV